

Cesta
za
jednorožcami
NOC ČAROVNÉHO
TANCA

Cerrie Burnell

Albatros

Cesta za jednorožcami 3 Noc čarovného tanca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cerrie Burnell

Cesta za jednorožcami 3: Noc čarovného tanca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cesta
^{za}
jednorožcami

Cesta za jednorožcami

NOČ ČAROVNÉHO
TANCA

Cerrie Burnell

Albatros

Na pamiatku Skylar,
ktorá vedela, že všetky kone
sú v skutočnosti jednorožce.

Drahí pátrači,

ďakujeme, že ste zavítali na náš super blog!

Sme štyria kamaráti a zároveň skutoční, nefalšovaní pátrači po jednorožcoch. Všetci sme jednorožce videli na prahu našich dvier, v záhradách alebo dokonca vo vaniach.

Najprv nám dovoľte vyrozprávať vám príbeh, ako sme v parku južného Londýna objavili minulú jeseň JEDNOROŽCA. Nebol to len tak hocijaký jednorožec - bol výnimočný, žiarivý ako mesiac, pomerne desivý, no zároveň len mláďatko. Predstavte si veľmi milé, no naozaj nepredvídateľné stvorenie. Ako kríženec horskej kozy a divej mačky.

Volala sa Búročka a mala farbu snehovej búrky a prianí. Zdobil ju roh nádherný ako začarovaný ľad, a ak vás naň nechtiac nabrala, bolelo to! Akože poriadne.

Patrila do pôvabu, ktorý sa volá Zimný úsvit a žije v chladnom, snehovom podnebí, kde trávi dlhý čas v mrazivých vodách. Sú to také morské kone. Bolo to to najčarovnejšie stvorenie, aké sme kedy videli.

Búročkina nebojácna a pôvabná mama Lumi sa však ocitla vo veľkom nebezpečenstve! Uniesli ju dvaja

chlapi zo Škandinávie, ktorí boli zároveň vynikajúcimi muzikantmi. A aj Búročkinho odvážneho a nádherného ocka Dasha sa títo chlapi snažili prilákať hudbou, čo od nich vôbec nebolo pekné.

Tieto únosy boli súčasťou plánu, ako dolapiť Búročku, pretože roh jednorozieho mláďatka obsahuje najsilnejšiu mágiu. No s pomocou nášho skvelého kamoša Rishiho, jeho mamy, ktorá zbožňuje chai latté, a Elodinej mamy Esme (pôvodnej pátračky) sa nám jednoroziv rodinu podarilo zachrániť, oslobodiť ich a popritom aj vyliečiť milovaného vodiaceho psa.

Rozlúčiť sa s Búročkou a sledovať ju, ako sa ponára do hlbokých vln, však bolo ťažké. Všetkým nám trošku zlomilo srdcia, keď odplávala. No teší nás, že je v bezpečí s Lumi a Dashom a žije si svoj podmorský život v studenom islandskom mori.

Stále nám veľmi chýba, no teraz sme si zaumienili zachrániť ďalšie jednorozce a zišla by sa nám VAŠA pomoc.

Vieme, že po celom svete žijú pátrači, ktorí svoj dar ešte neodhalili. Možno sa vám o jednorozcoch sníva. Možno ste zahliadli jednorozí tieň, keď všetci ostatní videli len koňa. A možno ste dokonca vide-

li skutočného jednorožca za košmi na recyklovaný odpad!

Pamätajte - jednorožca dokáže za správneho počasia zahliadnuť ktokoľvek. A ak sa chcete s nejakým spriatelieť, vždy pri sebe noste bezlepkové mafiny a púpavy či bodliaky, pretože to sú ich najobľúbenejšie pochúťky. Zbožňujú mesačný svit a reagujú na LÁSKU, takže buďte láskaví a pristupujte k nim s rešpektom.

Aj naďalej pátrajte s otvoreným srdcom, a ak nájdete jednorožca, ktorý potrebuje pomoc, prosím, spojte sa s nami v komentároch pod týmto príspevkom.

Verne vaši
Elodie, Caleb, Marnie-Mae, Kit a Rishi
pátrači z južného Londýna

PRVÁ KAPITOLA

SLNKO A KLOBÁSKY V CESTÍČKU

V rozľahlom meste Londýn, kde obloha dokáže zmeniť farbu z tej najjasnejšej modrej na zlatistivú mihnutím oka, južne od veľkej hmlistej rieky a neďaleko krásneho listnatého parku sa prebúdza-la Elodie Hopková.

Spoza závesov pretekalo jemné svetlo letného východu slnka a Elodie zažmurkala rozospatými hnedými očami. Keď sa pretočila, vo vlasoch jej ticho zapraskali blesky a ona sa uškrnula. Zbožňovala, ako jej na končekoch vlasov poskakovala vlastná elektrická búročka. Na hlave mala záplavu zvlnených kučier, ktoré boli väčšinou hnedé, no rozžiarili sa namodro, ak bol nablízku jednorožec.

V útulnom byte na druhom poschodí, kde žila s ockom a s mami, vládol pokoj. Jediný zvuk, ktorý sa ozýval, vydával jej ocko Max – tichučko si pohvizdoval v kuchyni, zatiaľ čo miešal, piekol a zdobil bezlepkové koláče a dobrôtky na dnešný deň. Max vždy vstával šesť minút pred svitaním, aby mohol včas odísť a otvoriť pojazdné občerstvenie Pierko a papradie.

Elodie sa ponatáhovala a usmiala, keď si nejasne spomenula na svoj sen. Bola v ňom Búročka so svojimi hrdými a nádhernými rodičmi, majestátne sa týčili v divokých vlnách islandského mora. Roh malej Búročky vyžaroval jasné, trblietavé morské svetlo a Elodie sa zdalo, že v tom zvláštnom, tajuplnom jase zahliadla esenciu morských víl.

„Dúfam, že ste všetci šťastní,“ šepala sama pre seba, pričom sa snažila ignorovať bodavú bolesť v srdci pri spomienke na to, ako sa s nimi musela minulú jeseň rozlúčiť.

Elodie však v hĺbke duše vedela, že rodina jednorožcov zo Zimného úsvitu je slobodná a v bezpečí, a na ničom inom nezáležalo, aj keď jej veľmi chýbali.

Posadila sa na posteli a rozhrnula závesy, aby dnu vpustila ranné slnko. Jar sa prelínala s letom, vysoké, kníšuče sa stromy okolo jazera nádherne pučali krémovými kvetmi hlohu a bohatými korunami zelených listov. Bol zamračený, no teplý deň.

Elodie zaostrila na hodiny v tvare mesiaca a zistila, že vstala skoro. Počas tých dlhých rokov, čo bývala maman v Paríži a plnila tajnú pátračskú misiu, Elodie vždy odchádzala z domu s ockom hodinu a šesť minút po východe slnka.

Odkedy bola maman doma, Elodie nemusela odchádzať tak skoro. Mohla počúvať mamin upokojujúci spev pri mäťovom čaji, čo by spolu chlipkali, a jesť nevydarené čokoládové croissanty.

No Elodie aj tak niekedy radšej vykročila do nového dňa s ockom a pomohla mu pripraviť sa na predaj dobrôt celému južnému Londýnu.

Dnes bol jeden z takých dní.

Obliekla sa a splietla masu nádherných kučier do hrubého vrkoča, pričom si dávala pozor, aby sa nedotkla malých praskajúcich bleskov, ktoré jej v nich žiarili. Keď sa však na seba pozrela v zrkadle, zdalo sa jej, že vrkoč je trochu strapatý. Vzdychna si

a siahla do preplnenej knižnice, kde bol za zbierkou keltských rozprávok starostlivo uložený malý téglík balzamu po jej prastarej mame Elyse de Lyonovej.

Strieborný povrch téglíka bol pokrytý hrdzou, pôsobil, akoby bol starý stovky rokov. Na viečku mal vyrazeného bájneho okrídleného koňa.

Nie bájneho, pomyslela si s úsmevom Elodie. Skutočného.

Pomaly viečko odkrútila. Miestnosť okamžite zaplavila vôňa dažďa počas letného slnovratu, potom Elodie vdýchla náhlu slanosť mora, za ktorou nasledoval letný závan námrazy. Napokon sa dostavila Elodina najobľúbenejšia vôňa: mesačný svit.

Nabrala si štipku balzamu, čo bol na dotyk studený ako sneh, rozpustila si strapatý vrkoč a vtrela si balzam do vlasov, zatiaľ čo sa nadchýnala nad svojím odrazom v zrkadle, pretože kučery ju zrazu začali poslúchať a ona ich mohla zapliesť do uhladeného vrkoča.

Opatrne zavrela téglík a balzam vrátila na jeho miesto v knižnici. Potom si zobrala batoh, cez plece si prehodila korčule s dúhovými šnúrkami a ve-

selo vykročila do škoricou rozvoňanej kuchyne, aby si na raňajky uchmatla levanduľový košíček.

„Ideš ako na zavolanie, Elle!“ rozžiariť sa pri pohľade na ňu ocko Max. „Dnes som spravil aj vegánske klobásky v cestíčku. Veľmi by mi pomohlo, ak by si mi to všetko pomohla preniesť do dodávky.“

Elodie prikývla, levanduľový košíček si celý strčila do úst a vzala toľko vecí, koľko vládala.

Spolu vycupkali z dverí a schádzali po vŕzgajúcich schodoch s taškami mandľových croissantov a bezlepkových perníkových srdiečok, pohármi jazmínového sirupu, so škatuľami čučoriedkových a levanduľových dobrôt, s košíkmi lesklých žemličiek, vegánskych klobások v cestíčku a s množstvom organického ovseného mlieka.

Najväčší pozor si Elodie dávala pri prekračovaní Piráta, veľkého nevrleho kocúra, ktorý patril pani Singhovej, ich milej a láskavej susede z nižšieho poschodia. Pirát podriemkaval na poslednom schode. Zazeral na nich jedným okom, no našťastie ani jedného nepoškrabal.

Elodie sa na chvíľku zastavila a pozrela sa hore schodmi. Takmer si želala, aby pani Singhová, ktorá mala osemdesiatšedem rokov a sama bola nadanou pátračkou, ospalo vyšla z bytu a oznámila jej, že v snoch zahliadla jednorožca. No chodba zostala tichá a pokojná, ozývalo sa v nej len Pirátovo nespokojné chrápanie.

Elodie vyšla za Maxom do jasného, slnečného rána. Vzduch bol svieži ako čerstvé jablká, a aj keď na nich dopadali teplé slnečné lúče, na ulici zadul chladný vetrík a veselo sa pohral s Elodiným vrkočom.

„Ideálne počasie na croissanty,“ vyhlásil Max so žmurknutím a Elodie pretočila oči.

„To hovoríš každé ráno, oci,“ podpichla ho, zatiaľ čo prešli prázdnu cestu a cez hrdzavú bránu prekĺzli do zeleného parku.

Elodie túto časť rána, keď sa všetko zdalo možné, milovala. Jazero, na ktorom sa dalo člnkovať, malo krásny odtieň modrej, plávali na ňom dlhokrké labute, trávu rozjasňovali margarétky a v žiarivom letnom slnku si Elodie takmer vedela predstaviť, že ak by sa dostatočne sústredila, starobylé sochy roztrúsené po parku by jej pred očami ožili.

Kiežby, pomyslela si túžobne a spomenula si, ako si raz nádherného polnočného jednorožca Astru pomýlila so sochou čierneho koníka.

Ponad hlavu jej preletel alexander so svetlými krídlami, radostne zaškriekal a Elodie s Maxom sa pustili do príprav na otvorenie Pierka a papradia. Dodávka mala žiarivozelenú farbu, bola plná recyklovateľných pohárov na kávu, rozložiteľných servítok a týčil sa v nej obrovský kávovar.

Elodie však vedela, že ak by potrebovali, dokázali by v nej ukryť jednorožca.

Zrazu k nej doľahlo hrkotanie koliesok, preto vyskočila z dodávky, odkopla svoje topánky a obula si vyblednuté fialové korčule.

„Marnie-Mae!“ zakričala a vrhla sa najlepšej kamoške do náručia.

Marnine zapletené vlasy mali krásny fialový od-
tieň a korčule jej pokrýval leopardí vzor. Bola
vynikajúca korčuliarka a nebojácna ochrankyňa
jednorožcov, presne ako Elodie.

„Dievčatá, nie tak rýchlo!“ zvolala Marnina
mama Joni, keď sa kamošky zrazili v objatí a so
smiechom spadli na zem.

„Ráno, Joni!“ pozdravil ju Max, pričom jej
podal bezkofeínovú kávu. Joni sa naňho vďačne
usmiala.

„Prajem ti krásny deň, láska moja,“ široko sa
usmiala, keď pobozkala Marnie na čelo. Potom sa
otočila a vo svojich nádherných zlatých vysokých
opätkoch sa vybrala hore kopcom na stanicu, aby
nasadla na vlak do centra, kde pracovala na mar-
ketingovom oddelení kozmetickej firmy.

„Poďme sa korčuľovať po labyrinte!“ zvolala Mar-
nie. „Stavím sa, že teraz tam ešte nikto nebude.“

Elodie prikývla a vyrazila za kamoškou. Hrialo
ju slnko, keď sa ladne niesla po chodníku vedú-
com do labyrintu. Zrazu sa jej však rozbúšilo srdce
v rytme dupotu konských kopýt. Akoby sa k nej
hnało niečo mocné a žiarivé.

„Švihaj, Elle!“ kričala Marnie-Mae, zatiaľ čo na ňu netrpezlivo mávala.

Niečo upútalo Elodin pohľad – kĺzavo zabrzdila. Na kratučký okamih sa jej zdalo, že zachytila tieň cválajúceho koňa. Do zeme zaprela jednu z brzd, pomaly sa otočila na mieste, žmurkala orieškovými očami a prehliadala si motýle a ranné drozdy.

Po koni tam nebola ani stopa. Tieň zmizol. Asi za to mohla jej bujará predstavivosť alebo si to len v hĺbke duše priala. Tak či onak, park bol stále rovnaký.

